

[Finansministeren]

efter sin flytning skulle være fastlåst i en 3-årig periode.

Konklusionen med hensyn til behandlingen af sagen er herefter, at der ikke ved den foretagne flytning er sket nogen krænkelse af ytringsfriheden, og at der derfor savnes grundlag for at iværksætte en tjenstlig undersøgelse i administrationsdepartementet.

Helga Søltau (DR):

Jeg er i den situation, at jeg kun har bladenes orientering om denne sag, og der har været en meget omfattende orientering om det bl. a. i Information. I Information skriver man netop også, at Jussi Merklin beskyldes for samarbejdsvanskeligheder, og at en kontorchef udtaler, sagen drejer sig om to ting, nemlig artikelskrivning i dagspressen og argumentation angående EDB-sikring.

Dermed opstår det spørgsmål, om vi er så langt ude i det danske samfund, at ingen i vores offentlige forvaltning, som er ekspert på et eller andet område, har nogen mulighed for at udtale sig offentligt til gavn for det danske folk. Vi kan ikke være tjent med, at man simpelt hen lukker munden på folk på den vis. Det er, som om censuren langsomt er ved at blive genindført i Danmark. Det vækker ikke større opmærksomhed, for det sker ganske langsomt igennem en periode, gradvis, decentralt og rent administrativt. Vi kommer næppe i den situation, at der gennemføres en lov – selv om nogle måske undertiden synes, det er nødvendigt – der ophæver ytringsfriheden, det gøres snarere via uskrevne love. Men trods alt har vi grundlovens § 77, hvor der står, at enhver har ret til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene, og at censur og andre forebyggende forholdsregler ingen sinde på ny kan indføres. Det vil uden tvivl blive benyttet i agitationen imod en sådan lov.

Men jeg er ikke tilfreds med ministerens svar i denne sag. Vi kan ikke være tjent med, at man ikke udnytter de eksperter, vi har i det danske samfund, og at sådanne eksperter eller andre med særlige kundskaber, der udtaler sig offentligt, bare degraderes ved at blive forflyttet til et andet departement, hvor de ikke har nogen mulighed for at udtale sig om det område, de er ekspert på.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette er et problem, der i allerhøjeste grad må have offentlighedens interesse, og jeg har allerede tidligere i sommer været inde på forflyttelsen af netop den pågældende offentligt ansatte.

Jeg vil gerne, før jeg stiller mit spørgsmål, minde om det, som professor Poul Andersen sagde i sin bog »Grundtvig som Rigsdagsmand« i en afhandling om offentligt ansatte og ytringsfriheden. Den blev skrevet i 1935 på et tidspunkt, hvor vi syd for os oplevede voldsomme indgreb mod de offentligt ansatte ytringsfrihed.

Det, som Poul Andersen påpegede, og som jeg synes er meget relevant, er, at en offentligt ansat, en embedsmand, ikke er regeringens embedsmand, fordi det er skatteborgerne, ikke ministre, der lønner embedsmændene, og altså også skatteborgerne, der er den egentlige arbejdsgiver for embedsmænd og offentligt ansatte. Jeg vil gerne spørge, om ministeren vil love, at folketinget får oversendt resultatet af forhandlingerne med Jussi Merklins organisation. Det vil have stor interesse for os, og jeg kan ikke tro, man kan undlade at gøre det, eftersom der er en lov om offentlighed i forvaltningen, men jeg vil gerne sikre mig, at det sker.

Alfred Hansen (DR):

Man har i centraladministrationen haft ansat en embedsmand med speciel indsigt i sikkerhedsregler vedrørende CPR, vedrørende EDB, vedrørende Kommunedata, og det bevirkede, at den pågældende embedsmand, som vi nu også har fået navnet på og igennem længere tid har kendt, fik den specielle opgave at udarbejde sikkerhedsregler for, hvordan Kommunedata og de kommuner, der var tilsluttet Kommunedatas SIP-system, skulle arbejde.

Senere udarbejdede departementet en redegørelse, hvor man prøvede at vurdere, hvordan de 80 kommuner, som var tilsluttet Kommunedatas SIP-system, havde overholdt disse sikkerhedsbestemmelser, og det viste sig, at ingen af de 80 kommuner havde overholdt forskrifterne. Den pågældende embedsmand har – og jeg synes, han burde have tak for det – ofte givet udtryk for, at her var nogle områder, som vi skulle være meget varsomme med at arbejde videre med. Han